
KAKSI LINJAA

Vallankumouksen peruskysymys on kysymys val-
lasta. Vallankumouksen luonteen, sen kulun ja loppu-
tuloksen määrää kokonaisuudessaan se, kenen käsissä
on valta, mikä luokka on vallassa. Niinsanottu valta-
pula ei ole mitään muuta kuin luokkien valtataistelun
ulkonainen ilmaus. Vallankumouksellinen aikakausi
onkin oikeastaan sen takia erikoinen, että valtataistelu
saa silloin kaikkein kärkevimmän ja avoimimman
luonteen. Siitä johtuu „kroonillinen“ valtapula meillä,
jota lisäksi kärjistävät sota, rappiotila ja nälänhätä.
Siitä johtuu se „hämmästyttävä“ tosiasia, ettei yksi-
kään „neuvottelukokous“ eikä yksikään „edustajako-
kous“ voi meidän päivinäimme välttää valtakysy-
mystä.

Tätä kysymystä ei ole voinut karttaa myöskään
Aleksandra-teatterissa istuntoaan pitävä Demokraat-
tinen neuvottelukokous.

Tässä neuvottelukokouksessa on hahmoittunut kaksi
linjaa valtakysymyksessä.

Ensimmäinen linja on kadettipuolueen kanssa sol-
mittavan avoimen kokoomuksen linja. Sitä saarnaavat
puolustuskantaa ajavat menshevikit ja eserrät. Sitä on

neuvottelukokouksessa puoltanut valantehnyt sovittelija Tsereteli.

Toinen linja on perinpohjaisen välienkatkaisemisen linja kadettipuolueen suhteen. Sitä ajavat meidän puolue sekä internationalistit eserrien ja menshevikkien joukosta. Sitä on neuvottelukokouksessa puoltanut Kamenev.

Ensimmäinen linja johtaa imperialistisen porvariston vallan pystyttämiseen kansan yli. Sillä kokoomushallituksen antama kokemus on osoittanut, että kokoomus kadettien kanssa on tilanherran valtaa talonpojan yli, jolle ei anneta maata, kapitalistin valtaa työläisen yli, joka tuomitaan työttömyyteen, vähemmistön valtaa enemmistön yli, joka jätetään sodan ja rappiötilan raadeltavaksi, nälkään ja kurjuuteen.

Toinen linja johtaa kansan vallan pystyttämiseen tilanherrojen ja kapitalistien yli. Sillä välien katkaiseminen kadettipuolueen kanssa juuri merkitseekin sitä, että talonpojille turvataan maa, työläisille valvonta ja työtätekevälle enemmistölle oikeudenmukainen rauha.

Ensimmäinen linja lausuu luottamuksen nykyiselle hallitukselle jättäen sen käsiin täydellisesti koko vallan.

Toinen linja lausuu sille epäluottamuksen ja taistelee vallan siirtämiseksi työväen, talonpoikain ja sotilaiden Neuvostojen välittömien edustajain käsiin.

On olemassa ihmisiä, jotka haaveilevat näiden kahden sovittamattoman linjan sovittamisesta. Sellainen on esimerkiksi Tshernov, joka puhui neuvottelukokouksessa kadetteja vastaan, mutta kapitalistien kanssa muodostettavan kokoomuksen puolesta, jos (!)

kapitalistit kieltäytyvät (!) eduistaan. Tshernovin „kannan“ sisäinen valheellisuus on itsestään selvä, mutta tässä ei ole kysymys kannan ristiriitaisuudesta, vaan siitä, että se yrittää salateitse viedä läpi tserettiläistä roskaa kokoomuksesta kadettipuolueen kanssa.

Sillä se avaa tien Kerenskille „pitäen lähtökohtana neuvottelukokouksen ohjelmaa“ hallituksen „täydentämisestä“ erilaisilla Buryshkineillä ja Kishkineillä, jotka ovat valmiit allekirjoittamaan minkä ohjelman hyvänsä ollakseen kuitenkin toteuttamatta sitä käytännössä.

Sillä se, tuo kaikkein vilpillisin „kanta“, helpoittaa Kerenskin taistelua Neuvostoja ja Komiteoita vastaan antaen hänen käsiinsä aseensa neuvottelevan „esiparlamentin“ muodossa.

Tshernovin „linja“ on se samainen Tseretelin linja, mutta vain „ovelasti“ naamioitu, jotta eräitä maallikoita voitaisiin pyydystää „kokoomuksen“ verkkoon.

On syytä otaksua, että neuvottelukokous lähtee kulkemaan Tshernovin jälkiä.

Mutta neuvottelukokous ei ole viimeinen aste.

Edelläkuvatut kaksi linjaa heijastavat vain sitä, mitä on elämässä. Mutta elämässä meillä ei ole yksi valta, vaan kaksi valtaa: virallinen valta—Direktorio ja epävirallinen valta—Neuvostot ja Komiteat.

Näiden kahden vallan välinen taistelu, joka vielä toistaiseksi on epämääräistä eikä täysin tajuttua,—se on ajankohdan luonteenomainen piirre.

Neuvottelukokouksen tehtävänä on nähtävästi olla sinä ylimääräisenä punnuksena, joka ratkaisee valtakysymyksen direktorion hyväksi.

Mutta tietäkööt herrat salaiset ja julkiset sovittelijat, että se, joka esiintyy direktorion puolesta, pystyt-

tää porvariston valtaa, joutuu kiertämättä selkkaukseen työläis- ja sotilasjoukkojen kanssa ja hänen on esiinnyttävä Neuvostoja ja Komiteoita vastaan.

Herrat sovittelijat eivät voi olla tietämättä sitä, että viimeinen sana kuuluu vallankumouksellisille Komiteoille ja Neuvostoille.

*„Rabotshi Putj“ № 12,
syyskuun 16 pnä 1917
Pääkirjoitus*